09/05/2020

“Θα κοινωνούμε χωριά ανθρώπων μέσα σε ερήμους και ζούγκλες”

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

“Ένας ψίθυρος απλώνεται πάνω από τον κόσμο. Ένας φόβος, ο οποίος μεταφράζεται σε ανάγκη για εκατοστά. Ενάμιση- δύο μέτρα, ίσως και παραπάνω, με πρόσχημα τη ζωή, προς αντιμετώπιση ενός κινδύνου που δεν τον γνωρίζουμε καλά καλά, φαίνεται όμως να σκοτώνει κάθε κοινωνική δομή, κατάκτηση, κάθε τι που μας κάνει είμαστε άνθρωποι” αναφέρει η Ιεραποστολή στην Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης σε επίκαιρη ανάρτησή της, υπό του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου κ. Προδρόμου.

“Ένας ψίθυρος που μοιάζει να κυκλώνει και την μακαριώτητα των πιστών, όσων θεωρούσαμε ότι το χτύπημα της καμπάνας είναι δεδομένο, το Ποτήριο θα βγει στις 10 παρά περίπου, και ο χορευτικός σύλλογος κάποιας ενορίας έχει μάθημα κάθε Σάββατο στις 7 το απόγευμα.

“Ένας ψίθυρος που τρυπώνει στις ψυχές μας, μας τοποθετεί με αμφιβολία μπροστά

στο Μυστήριο των Μυστηρίων.

“Ένας ψίθυρος που, όσους διακονουμε στην Αφρική, θα μας βρει και πάλι να μοιράζουμε τροφημα, φάρμακα και ελπίδα σε πλυθεί ανθρώπων, θα μας βρει να κοινωνούμε χωριά χιλιάδων ανθρώπων μέσα σε ερήμους και ζούγκλες, σε τοποθεσίες που πρώτα φτάνει ο Σφαγιασθής Χριστός και μετά κάποιο παλιάς τεχνολογίας εμβόλιο. Θα μας βρει σε τόπους που η πανδημίες είναι η ομαλότητα και οι περίοδοι υγείας το ξενο, που δυο και τρεις χιλιάδες αδελφοι μας θα προσέλθουν στη λαβίδα και εμείς θα καταλύσουμε στο τέλος αχόρταγα το περίσσευμα της όντως Ζωής.

“Ένας ψίθυρος, που αποκλείεται να είναι πιο ισχυρός από τον πάταγο που έκανε το γκρέμισμα του Άδη, από τη νίκη του Ταπεινού έναντι ενός κόσμου ανούσια θορυβώδους”.

Φωτογραφία: Μοιράζοντας για ακόμα μια φορά τρόφιμα στο Καμερούν. Είτε Κεντρική Αφρική είτε Μαδαγασκάρη οι αποστάσεις σβήνουν μπρος στην ορμή για επιβίωση.

Ιεραποστολή στην Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης

13 λεπ. ·

Αποστάσεις;

Ένας ψίθυρος απλώνεται πάνω από τον κόσμο. Ένας φόβος, ο οποίος μεταφράζεται σε ανάγκη για εκατοστά. Ενάμιση- δύο μέτρα, ίσως και παραπάνω, με πρόσχημα τη ζωή, προς αντιμετώπιση ενός κινδύνου που δεν τον γνωρίζουμε καλά καλά, φαίνεται όμως να σκοτώνει κάθε κοινωνική δομή, κατάκτηση, κάθε τι που μας κάνει είμαστε άνθρωποι. Ένας ψίθυρος που μοιάζει να κυκλώνει και την μακαριώτητα των πιστών, όσων θεωρούσαμε ότι το χτύπημα της καμπάνας είναι δεδομένο, το Ποτήριο θα βγει στις 10 παρά περίπου, και ο χορευτικός σύλλογος κάποιας ενορίας έχει μάθημα κάθε Σάββατο στις 7 το απόγευμα. Ένας ψίθυρος που τρυπώνει στις ψυχές μας, μας τοποθετεί με αμφιβολία μπροστά στο Μυστήριο των Μυστηρίων. Ένας ψίθυρος που, όσους διακονουμε στην Αφρική, θα μας βρει και πάλι να μοιράζουμε τροφημα, φάρμακα και ελπίδα σε πλυθεί ανθρώπων, θα μας βρει να κοινωνούμε χωριά χιλιάδων ανθρώπων μέσα σε ερήμους και ζούγκλες, σε τοποθεσίες που πρώτα φτάνει ο Σφαγιασθής Χριστός και μετά κάποιο παλιάς τεχνολογίας εμβόλιο. Θα μας βρει σε τόπους που η πανδημίες είναι η ομαλότητα και οι περίοδοι υγείας το ξενο, που δυο και τρεις χιλιάδες αδελφοι μας θα προσέλθουν στη λαβίδα και εμείς θα καταλύσουμε στο τέλος αχόρταγα το περίσσευμα της όντως Ζωής. Ένας ψίθυρος που αποκλείεται να είναι πιο ισχυρός από τον πάταγο που έκανε το γκρέμισμα του Άδη, από τη νίκη του Ταπεινού έναντι ενός κόσμου ανούσια θορυβώδους.

Φωτογραφία: μοιράζοντας για ακόμα μια φορά τρόφιμα στο Καμερούν. Είτε Κεντρική Αφρική είτε Μαδαγασκάρη οι αποστάσεις σβήνουν μπρος στην ορμή για επιβίωση.